

τῶν φαρμάκων καὶ ἐκ τῆς στοργῆς τῶν περὶ αὐτὸν, καὶ εἶναι φυσικὸν τοῦτο μετὰ σωματικὴν καταπόνησιν 80 περιπτῶν ἡμερῶν! Ὅσοι βλέπουσιν αὐτὸν συχνότερον διέγνωσαν εἰς τὴν ψυχὴν του μεγάλην κούρασιν καὶ ἐπιθυμίαν πολλῆς ἀναπαύσεως!... Ὅταν τοῦ δίδουσι φάρμακον διστάζει κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ λάβῃ, ἀφοῦ ὅμως πολὺ ἐπιμεινῶσι δέχεται αὐτὸ ἀλλὰ μὲ ἀντίθετον πλέον πεποίθησιν τοῦ συνουμένου του Ἀλεξάνδρου, ὅταν τοῦ προσέφερε τὸ φάρμακον ὁ Φίλιππος!

Προχθὲς τὸν παρεκάλουν νὰ πάρῃ ἕνα καταπότιον, αὐτὸς ἠρνήθη προφασισθεὶς μάλιστα ὅτι ὁ Ζωχιδὸς τοῦ τὸ ἀπαγόρευε. Τότε αὐτοσχεδίασαν μίαν ψευδῆ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους δῆθεν τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ τὴν ἐπέδειξαν. Ὁ Κουμουνδούρος ἔλαβε παρεσθὺς τὸ γράμι, ἀλλ' ἐν του βλέμμα διὰ τοῦ ὁποίου ἴσως θὰ ἐξεδήλου τὸ ἀθάνατόν του **Μὴ Χάνεσαι** ἀπεκάλυψε τὸ τέχνασμα τῶν συγγενῶν του.

Ὁ Κώστας πάλιν προσέρχεται κρατῶν κύπελλον πεπληρωμένον ἱατρικόν.

— Πατέρη θὰ πάρῃς αὐτό...

— Ἄ! ὄχι αὐτὸ δὲν θὰ πάρω.

— Ἄν μᾶς ἀγαπᾷς, τοῦ ἐπανελάθειν ὁ Κώστας θὰ τὸ πάρῃς.

— Τότε φέρ' το ἐδῶ.

Ὁ Κώστας του τὸ ἐνεχείρισεν, ὁ δὲ πατὴρ ἐπερέχουσε τὸν Κώστα!

Τὴν Τρίτην πάλιν θελήσας νὰ κατακλιθῆ ἡσθάνθη ἐλαφρὸν πόνον εἰς τοὺς πόδας καὶ τὸ εἶπε.

— Ἐ! αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ τρομάξῃ, εἶνε ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, τοῦ λέγουν.

Ὁ Κουμουνδούρος τότε ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τοὺς περὶ αὐτόν, ὡς νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Ἀστειεύεσθε;

Μόλα αὐτὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του εἶνε στάσιμος, δεικνύει μάλιστα σημεῖα τινὰ καλλιτερεύσεως.

Αἱ ἀποκαλύψεις τὰς ὁποίας κάμνει ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πνεύματι ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἀγῆς περὶ τοῦ πῶς ἡγοράσθη ἡ γραμματεία τοῦ προξενίου Τεργέστης, — **4,675** δρ. — εἶναι σοβαρώταται. Ὅχι ὅτι ὅλοι μας δὲν εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἐπάνω κάτω τὰ ἐννέα δέκατα τῶν προξενικῶν διορισμῶν ἐγίνοντο ἄλλως ἢ δι' ἀγορᾶς, πότε ἡθικῆς καὶ πότε κουδουράτης· ἀλλ' αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι, τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, ὁ παντοπώλης Μπακατσούλας, εἰς βουλευτὴς καταγγέλλων τὸν ἄλλον, μία μήτηρ πωλοῦσα τὴν προικῶν οἰκίαν της — ὅλα αὐτὰ μᾶς ἐγέννησαν τόσον ἐμετὸν, καὶ συγχρόνως ἐγελάσαμεν τόσον, διότι ἐνθυμήθημεν τὴν μεσολάθεισίν μας παρὰ τῷ κ. πρωθυπουργῷ ὅπως μὴ παυθῆ ὁ ἔχων καὶ ὑπερέχων μάλιστα ὅλα τὰ προσόντα διὰ τὴν θέσιν τοῦ πρώην γραμματέως τοῦ προξενίου Τεργέστης κ. Δημήτριος Κόκκος, μεσολάθεισιν τὴν ἑποῖαν ἐκάμνομεν χωρὶς νὰ κρατῶμεν εἰς χεῖρας **4,675** δρ. — οἱ βλάκες! Οὐχ ἦττον περιμένομεν νὰ διευκρινισθῇ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ καταγγείλῃ ὁ κ. Τουρνάκης τὸν κ. Βαλασσόπουλον ἐπὶ συκοφαντίᾳ, διότι δὲν δυνάμεθα ἀκόμη νὰ πιστεύσωμεν τοιαύτην ἀναιδῆ ἀγοροπωλησίαν.

Ὁ εἰσηγητὴς τῆς αἰγυπτίας *Aitias* καὶ τῆς ἐλληνίδος Μητροπόλεως ἐνωχίασε τὸ χειμερινὸν θέατρον καὶ ἀπέρχεται αὐθωρεὶ νὰ σχηματίσῃ ἰταλικὸν μελοδραματικὸν θίασον, τὸν ὁποῖον ἔπειτα — ἀνεσχηματισμένον — θὰ κρατήσῃ καὶ διὰ τὰ θερινὰ *Ολύμπια* του. Καὶ πάλιν αὐτὰ τὰ *Ολύμπια* σχεδιάζει νὰ τὰ συνδέσῃ διὰ τηλεγραφικῶν κά-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰσῆ ἀριθ. 402)

Ὁ Σανουῦτος ἤκουσε μετ' ἐντεταμένῃς προσοχῆς καὶ ἔπασεν εἰς σύννοιαν.

Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐσκέφθη, ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Καρτάτσην καὶ τῷ εἶπε.

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ ὅλα αὐτὰ;

— Ἐγὼ; Δὲν ἔχω νὰ συμπεράνω τίποτε.

— Τότε, πόθεν ἤξευρες ὅτι ἐγὼ θὰ ἐνδιαφερόμην καὶ μοὶ διηγήθῃς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Περιμένο νὰ συμπεράνῃ ἡ ἀuthenticία σας πρώτον, καὶ τότε θὰ ἶδω ἂν συμφωνοῦμεν.

— Ἐγὼ λέγω ὅτι ὁ Μηνᾶς αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο τόσον φίλος τοῦ Μούχρα, ὅσον νομίζεις. Σοὶ ὠμίλησε ποτὲ περὶ αὐτοῦ;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο φίλος του, ἀλλὰ δὲν εἴξευρες ποῦ

εὐρίσκειται καὶ ἂν ζῆ. Τοῦτο μοὶ τὸ εἶπε τὴν πρώτην φοράν, προτοῦ νὰ ἶδω ἐγὼ τὸν Μούχραν εἰς τὴν Βενετίαν. Διότι τὸν ἠρώτησα· δὲν ἦσο, μοὶ φαίνεται, ἄνθρωπος τοῦ Ἰωάννου Μούχρα, δὲν τὸν συνώδευες ὅταν κατεδίωκε τοὺς πειρατάς. Ναι, μοὶ εἶπεν, ἀλλ' ἐδυστύχησε, καὶ δὲν εἴξευρω τί ἀπέγινε. Ὅταν δὲ τὸν ἤωρα τὴν δευτέραν φοράν ἐνθυμήθην νὰ τοῦ εἰπῶ. Τὸν παλαιὸν αὐθέντην σου τὸν εἶδα μίαν ἡμέραν ἐδῶ, εἰς τὴν Βενετίαν. Ποῖον αὐθέντην μοῦ; Τὸν Ἰωάννην Μούχραν. Ἀληθινά; ἀληθινά. Δὲν εἴξευρω, ἴσως νὰ ἦτον. Ἀλλ' εἶναι ἀκόμη ἐδῶ; Δὲν εἴξευρω, τῷ εἶπον.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶχε κόψει τὰς σχέσεις.

— Δὲν πιστεύω τίποτε, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Ἐννοεῖται.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Βενδικῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἶδῶ, θὰ ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης Μούχρας.

Ὁ Σανουῦτος ὠχρίασεν.

— Ἀδύνατον, εἶπε.

— Διατί ἀδύνατον; εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Ἀδύνατον, σοὶ λέγω.

Ὁ Καρτάτσης ἔσεισε τοὺς ὤμους.

Σᾶς λέγω ὅτι ἔχω πεποιθήσιν, ἀρχηγέ μου, καὶ συγχωρήσατέ με ὅτι ἐπιμένο.

— Πεποιθῆσιν ὅτι εἶναι αὐτὸς; Καὶ ὅτι ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ Μηνᾶ εἰς τὴν Πάτρυν;

λου ἢ ὑποβρυχίου σήραγγος μετὰ τοῦ *Φαλήρου* καὶ θὰ γίνονται ἐναλλαγὴ θιάσου, ἑλληνικοῦ καὶ ἰταλικοῦ μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων. Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶναι σχέδια, καθὼς σχέδιον εἶναι—καὶ ἐκ τῶν μακαριωτέρων—τὸ τοῦ *Παρνασσου* νὰ συστάσῃ σχολὴν ἠθοποιῶν, τοὺς ὁποίους νὰ μορφώσῃ τὰ μέλη, καὶ μάλιστα τὰ γυναικεῖα μέλη, τὰ ὅποια θὰ τὰ μάθουν οἱ Παρνασσίδαι τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι ἀφοῦ προηγουμένως, συγκοινωνήσουν μετ' αὐτῶν πηλὰς ἀττικὰς ἡμέρας καὶ τινὰς ἀραβικὰς νύκτας. Ὅ,τι δὲν εἶναι σχέδιον, εἶναι ὅτι τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν θὰ ἔχωμεν ἰταλικὸν Μελόδραμα εἰς τὸ *Μποσκουφαριό*, ἀποτυχόντων μὲν τῶν ὀλίγων οἵτινες ἐπεδίωκον διὰ τοῦ κ. Λεκατσᾶ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἀποτυχόντος δὲ καὶ τοῦ Παλατιοῦ ὅπερ ἐπεδίωκε διὰ τοῦ κ. Χατζῆ Πέτρου τὴν ἀναγέννησιν τῶν γαλλικῶν μηρῶν καὶ παχυμῶν. Καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δευτέρου ἀπέτυχον δι' ἑλλειψιν χρημάτων καὶ φοβερὸν φουκαρὰλῆν, ἐκείνων μὲν δαπανησάντων μόνον ὀλίγας χιλιάδας δραχμὰς, ὧν τὰς πλείστας ὁ κ. Μελάς, τοῦ δὲ Παλατιοῦ δίδοντος μὲν 15 χιλ. δρ. μὴ δίδοντος ὅμως πλείους, ὅσας ἀπῆται ἢ συντήρησις γαλλικοῦ θεάτρου.

Θέλετε νὰ μάθητε καὶ ποιοὶ θὰ παραστήσωσιν εἰς τὸ Παλάτι;

Ἰδοῦ:

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν κωμῳδίαν, τὸν *Μίτον* τῆς *Ἀριάδνης*, ὁ συγγραφεὺς κ. Μίμης Κορομηλάς, ἡ κυρία Φρόσω Κορομηλά, ἡ δεσποινὶς Καίτη Καρυδιᾶ, ὁ κ. Δημήτριος Κόκκος καὶ ὁ κ. Ρικάκης υἱός.

Νὰ καὶ πρόσωπα τῆς γαλλικῆς κωμῳδίας:

— Ὁ κ. Μ. Παπαρηγόπουλος, ἡ κυρία Μ. Παπαρη-

γοπούλου, ὁ κ. Ρίζος, ἡ κυρία Ρίζου, ὁ κ. Κανταγάλης, καὶ ὁ κ. Σερπιέρης υἱός.

Προγυμναστὴς τοῦ πρώτου θιάσου ὁ κ. Μίμης Κορομηλάς.

Προγυμναστὴς τοῦ δευτέρου θιάσου ὁ κ. Βάρτ.

Ἵποβολεὺς τοῦ πρώτου ὁ κ. Κάπας.

Ἵποβολεὺς τοῦ δευτέρου ὄχι ὁ κ. Λάμδας, ἀλλὰ ὁ κ. Ζολῦ.

Ἄμφότεροι οἱ θίασοι πηγαίνουν περίφημα.

Ἐπιτυχάνει πολὺ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς θεραπευνίδος ἡ πρωτοτύπως ξανθὴ δεσποινὶς Καίτη.

Δὲν συμφωνοῦμεν ὅμως μετὰ τῆς συναδέλφου *Ἐφημερίδος* ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα καλοῦνται ὑποστήριξις τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς *ἀνωθεν*, ἐκτὸς ἐὰν ὁ *Μίτος* τῆς *Ἀριάδνης* εἶνε ἡ ἑλληνικὴ σκηνή, ὅπερ δὲν πιστεύομεν νὰ φροῦῃ. Αὐτὰ ὅλα εἶνε παιγνιδάκια τῆς αὐλῆς, εἰς ἃ συντελοῦσιν οἱ ἀνωτέρου κύριοι καὶ κυρίαί, παίζοντες καὶ αὐτοὶ καὶ διασκεδάζοντες μὲν τὴν αὐλὴν καὶ τὴν αὐλὴν, ἐφ' ὅσον δύναται.

Γνωρίζετε τὴν κοινὴν φράσιν τοῦ σφαιριστηρίου, ὅτε ἀδέξιος καὶ αἰκτὸς ὑποβῇ τὸν ἀντίπαλον του.

— Τοῦ τάφερε, λένε οἱ θεαταί.

Τὴν φράσιν αὐτὴν ἐνθυμήθημεν μετὰ τὴν ἐν *Παλιγγεῖσι* διατριβὴν τοῦ λοχαγοῦ κ. Μεσσινέζην ἐναντίον τοῦ ὁμίμου του βουλευτοῦ Αἰγιάλειας.

Ὁλος ὁ τύπος μιᾶ φωνῆ ὑπερησπίσθη τὸν ἀκέραιον καὶ ἐνθουσιώδη πολιτευτὴν κ. Μεσσινέζην ἐναντίον τῶν μωρολογιῶν τοῦ στρατιωτικοῦ ἐξαδέλφου του.

Τοῦ τάφερε!

— Ναί.

— Ἀναχωροῦσιν οἱ νεκροί;

— Λοιπὸν ἀπέθανε;

— Ναί.

— Τίς; ὁ Μούχρας;

— Ναί.

— Πῶς τὸ εἰξεύρετε;

— Ἐχω πληροφορίας ὅτι ἀπέθανε.

— Τότε δυνατόν ν' ἀπατώμαι, εἶπεν ὁ Καρτάτσης κλομισθεὶς.

— Στάσου. Εἶπέ μοι τὰς χρονολογίας. Ἐνθυμῆσαι πότε εἶδες τελευταίαν φορὰν τὸν Μηνᾶν;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ἦτον κατὰ τὰς εἰκοσιπέντε ἕως τὰς εἰκοσιοκτὼ Μαρτίου.

— Καὶ σοὶ εἶπεν ὅτι ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ μετὰ τὸν Βενδίκην;

— Ναί.

— Εἰς τὴν Πάτμον;

— Ναί.

— Λοιπὸν, ὁ Μούχρας δὲν εἶξε μετὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Μαρτίου.

— Ἐχετε βεβαιότητα;

— Ναί.

Καὶ ἐν ἀκαρεὶ ὁ Σανούτος κατέστη πάλιν σύννοος.

— Εἶπες ὅτι αὐτὸς ὁ Βενδίκης ἐνοσηλεύετο;

— Ναί.

— Κατὰ τὰς εἰκοσιπέντε ἕως εἰκοσιοκτὼ τοῦ Μαρτίου;

— Ναί.

— Ἦτον ἀσθενὴς ἢ πληγωμένος;

— Δὲν εἰξεύρω.

Ὁ Σανούτος ἔκρουσε τὸ γόνυ μετὰ τὴν παλάμην του.

— Τίς εἰξεύρει; Τὸ πεπρωμένον, ἐψιθύρισε.

— Βλέπετε λοιπὸν; εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Δὲν εἰξεύρομεν τίποτε βέβαιον, εἶπεν ὁ Σανούτος.

Καὶ ἐξαγαγὼν μικρὸν βαλάντιον ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Καρτάτσην.

— Λάβε διὰ νὰ πίνης, καὶ ὑπαγε.

Ἦγέρθη καὶ διέγραψε δύο ἢ τρεῖς κύκλους περιπατῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐκάλεσεν τὸν Μαῦρον.

— Διάταξε νὰ ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις μοὶ ἔφερε τὸ πρῶτὴν ἐπιστολὴν τῆς Καικιλίας. Καὶ συγχρόνως νὰ διατάξῃ τὸ πλήρωμά του νὰ ἐτοιμασθῇ δι' ἀπόπλουν.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἦλθεν ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς καὶ περιέμεινεν. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ὁ Σανούτος ἐκάθισεν παρὰ τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς.

«Φιλτάτη μοι Καικιλία,

Ἔλαβον τὴν προσφιλεῖ ἐπιστολὴν σου, δι' ἧς με ἀπευθύνας τσαύτας συμπαθεῖς παραμυθίας καὶ πολυτίμους συμβουλίας.

Είδατε καμμιά φορά όταν τραβάτε μία δύο τρεις τουφεκιάς και πιάνη μόνος τὸ καψούλι και ἀκούεται ἓνα χλιαρὸ χλιαρὸ τσάφ; Αἱ ἐπισυμβᾶσαι κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας μονομαχίαι δὲν ἔκαμαν πλεῖστον κρότον. Ἡμεῖς οἴτινες εἴμεθα κατὰ τῆς μονομαχίας χαίρομεν ὅτι τὴν ἐξετέλεσαν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε βαίνει πρὸς τὴν κατάργησιν τῆς ἀνευ μεσολαβήσεως νόμων και ἀστυνόμων.

Θέλετε τώρα νὰ μάθητε τὰ αἷτια ἅτινα προκαλοῦσι τὰς μονομαχίας; ἀκούσατε. Ἐνας ἰππότης παίρνει μίαν καρέκλαν εἰς τὸ κοτιλιὸν ἐνὸς ἄλλου ἰππότη— μονομαχία — Ἐνας ἄλλος δίδει δίκαιον εἰ; τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ἰπποτῶν— μονομαχία. — Μία κυρία λησμονεῖ νὰ χορεύσῃ μετὸν Α καὶ χορεύει μετὸν Β. — μονομαχία τοῦ Ἄλφα Βῆτα. Ἐνας κύριος ἐπισκέπτεται τὸν φίλον του ὅστις τὸν δέχεται ὀλίγον ψυχρὰ, διότι ἔχει ποδόδοντον— μονομαχία. — Ἐνας περνᾷ πλησίον τοῦ ἄλλου και τὸν βλέπει τυχαίως— μονομαχία— δὲν τὸν βλέπει διόλου— μονομαχία— οὔτε περνᾷ, οὔτε τὸν βλέπει— μονομαχία.

Ἡμεῖς προσφέρομεν γενναίαν ἀντιμισθίαν εἰς τὸν δυναμικὸν νὰ καταλάβῃ τὴν ἐπιφυλλίδα μας διὰ μυθιστορημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον **Αἱ μονομαχίαι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν ΙΘ'. αἰῶνα.**

Τὸ φεγγάρι τοῦ Γετταριοῦ ὅσοι δὲν εἶδατε προχθὲς τὸ βράδυ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὅταν ἐκαρφώθη εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ ἑλοστρόγγυλον, δὲν δύνασθε νὰ κατανοήσητε τὴν ὠριμότητα τῆς παροιμιώδους αὐτῆς ἐποχῆς του.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο διαυγέστερος παρά ποτε, οὔτε ἐν νεφίδριον διεφαίνετο εἰς τὸν βαθυγάλανον αὐτοῦ θόλον. Ὅλιγοὶ ἀστῆρες μόνον ἀκτινοβόλουν ἐν τῷ στερεώματι ὡς ἀδάμαν-

τες ἐσπαρμένοι εἰς γλαυκὴν ἐσθῆτα. Τὸ φεγγάρι ἀνέτειλεν εὐθὺς ἅμα ἐκρύβη ὁ ἥλιος ὡς παμμέγιστος γλόμπος ἡλεκτρικοῦ φωτός και περιέβαλε τὸν κόσμον ὅλον! Κατόπιν σιγὰ, σιγὰ ἀνήρχετο τὰς οὐρανίας ἀποστάσεις, μέχρις ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ οὐρανοῦ σημεῖον και ἐκεῖ ἐστάθη ὡς μπαλόνι ζυγίζομενον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συνατάγματος!

Ἦρκει νὰ ἰδῆτε τὴν σκιάν σας, ἦτις δὲν εἶχεν οὔτε σπιθαιμιάν διάστασιν διὰ νὰ νοήσητε ὅτι ἡ σελήνη ἐκρέματο εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ και ὅτι ἂν ἐπιπτε τὴν ὠραν ἐκείνην, θὰ καταλάμβανε τὸ στρογγύλον ἰκρίωμα ἐν ᾧ παιανίζει ἡ μουσική.

Καὶ ἔπειτα τί φῶς ἄπλετον, γλυκὺ, περιπαθὲς, ὄνειροπόλον, μεθυστικόν! και τί ἡσυχία τὴν νύκτα ἐκείνην! οὐδὲν ἤκούετο ἐν τῇ πλάσει, και ἐν τῇ ναρκωτικῇ αὐτῇ ἡρεμία σχεδὸν ἐζήτεις ν' ἀκούσης τὰ βήματα τῆς σελήνης και τῆς πιπτούσης δρόσου τὸν ἦχον!.

Τί νύξ ἦτο ἐκείνη, τί σελήνη, τί οὐρανός, τί μαγεία.

Μετὰ τὸ φεγγάρι τοῦ Γετταριοῦ εἶχομεν χθὲς τὸν κατακλυσμὸν του. Ἄντι ἡλίου πρῶτῷ πρῶτῷ ἀνέτειλε σκότος και σύννεφα και νοτιᾶς βροχερός! Αἰφνιδίως ἠκούσθη μία βροντῆ, ἔπειτα ἄλλη, ἔπειτα τρίτη. Ἦτο ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ κατακλυσμός!

Ἄσπρη ἡ πόλις μετεβλήθη εἰς Βενετιαν και παρ' ὀλίγον οἱ δρόμοι τῆς νὰ γίνωσι πλωτοὶ, μολονότι μερικαὶ κυρίαὶ διήρχοντο αὐτοὺς ἐπὶ τῶν βαρκῶν των και συνεκινῶνουν μετὰ ταῖς μαοῦρες μερικῶν κυριῶν.

Ὁ κατακλυσμὸς διήρκεσε δύο περίπου ὥρας, αἷτινες ἦσαν ἀρκεταὶ διὰ ν' ἀποπλύνῃ τὰς Ἀποκαλυπτομένης Ἀθήνας τοῦ κ. Βάφα. Ἐμούσχευσε τοὺς τοίχους ὅλων τῶν οἰκιῶν, ἐλαμπικάρισεν ὅλα τὰ πεζοδρόμια και ἐπλυνε— ἄς τὸ εἴπωμεν μετ' ἐγωῖσμου— πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς Ἀθη-

Ὁ μοναχός, ὅστις σᾶς εἶπε τὰ περὶ τῆς Αὐγουστῆς, σᾶς ἠπάτησε πολὺ εὐθυσά, ἔχω σπουδαίας ἀφορμὰς νὰ πιστεῦω ὅτι αὐτὴ ζῆ και εὐρίσκειται ἔτι ἐν Πάτμῳ.

Πρὸς τούτοις δὲ ἐπληροφόρηθη ὅτι εἰς Πάτμον μετέβησαν, ἴσως νὰ ἔχωσι φθάσει ἤδη, δύο ἄνδρες οἵτινες πιθανῶς ἀναζητοῦσιν αὐτὴν ταύτην τὴν γυναῖκα, ὑπὲρ ἧς ἐνδιαφέρομαι. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων ὁ εἰς ὀνομάζεται Μηνᾶς, ὁ νεώτερος τῶν δύο και ἦττον ἐνδιαφέρων με. Ὁ δὲ ἕτερος ὀνομάζεται ἡ Βενδίκης ἡ ἔχει ἄλλο ὄνομα. Ὁ πρῶτος εἶναι Γραικός, ὁ δεύτερος ἐμφανίζεται ὡς Βενετὸς ἴσως ἢ ὡς Γραικός ἢ ὡς Γραικοβενετὸς. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες μοὶ εἶναι ὀχληροὶ, διότι ἀντιδρῶσι κατὰ τῶν σχεδίων μου.

Διὰ τῆς παρουσίας σᾶς δίδω σαφῆ και ρητὴν παραγγελίαν, κεκυρωμένην και διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἵνα συλλάβητε τοὺς δύο εἰρημένους, πανταχοῦ ὅπου ἂν τοὺς εὕρητε.

Ὅσον διὰ τὴν Αὐγουστὴν πρέπει προσεκτικώτερον και σπουδαιώτερον νὰ ἐρευνήσητε ἂν εἶναι ἐπὶ τῆς νήσου. Καὶ ἂν και τὴν εὕρητε, διὰ τοὺς πειθοὺς ἢ τῆς βίας λάβετε αὐτὴν εἰς τὸ πλοῖόν σας και φέρετέ τὴν πρὸς ἐμέ. Μεταχειρίσθητε πρὸς τοῦτο τὴν ὑφ' ὧμας στρατιωτικὴν δύναμιν και μὴ μεριμνᾶτε περὶ τῆς δημοκρατίας τῶν μοναχῶν.

Σοῦ ἀσπάζομαι τοὺς δύο λακκίσκους, τοὺς σημειοῦντας τὸ γλυκὺ σου μειδίαμα, φιλτάτη Καικιλία.

Κόμη: Μάρκος Σανοῦτος».

Ἄφου ἐπεράτωσε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ὁ Σανοῦτος συνέλαβε ἐκ νέου ἰδέαν τινὰ και ἐκραξε τὸν Μαῦρον.

— Μαῦρε! Μιρχάν! ἔλα ἐδῶ.

Ὁ Μαῦρος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Ὁ Καρτάτσης ἔφυγε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Σανοῦτος.

— Ποῖος Καρτάτσης;

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις μοὶ ἔφερε πρὸ ὀλίγου ἐκ μέρους τοῦ Κουῖρινη τὰ ἔγγραφα.

— Νὰ ἴδω ἂν ἔφυγε.

Καὶ ὁ Μαῦρος ἔδραμε και ἐπανῆλθεν ἐν τῷ ἅμα.

— Ἐδῶ εἶναι, εἶπε.

Καὶ κατόπιν αὐτοῦ ἐνεφανίσθη ὁ Καρτάτσης.

— Ἄ, ἐδῶ εἶσαι, τὸ εἶπεν ὁ Σανοῦτος. Εἶσαι ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος. Ἐχεις ἐνστικτον εὐφροῦς ζῶου. Μιρίζεσαι, ὡς σκύλος, και καταλαμβάνεις τί τρέχει. Θὰ τὸ ζητήσω ὡς χάριν παρὰ τοῦ Κουῖρινη νὰ σὲ παραχωρήσῃ εἰς ἐμέ.

Ὁ Καρτάτσης ὑπέκλινε και ἔδειξε τοὺς ὀδόντας του διὰ πανούργου μειδιάματος.

— Εἶπέ μου, ἐπανελάθειν ὁ Σανοῦτος, τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων.

— Ποῖων;

— Τοῦ Μηνᾶ και τοῦ Βενδίκη, πῶς τὸν ἔλεγες;

— Ἄλλὰ σᾶς εἶπα ὅτι τὸν Βενδίκην δὲν τὸν ἔχω ἰδεῖ ποτέ.

— Ἄς εἶναι τοῦ Μηνᾶ.

ναίων αίτινες από γενετῆς οὔτε τὰς χεῖρας οὔτε τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐνίψαντο!

Καὶ ἔπαυσαν αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοὶ, καὶ ἀπεσύρθησαν κατὰ μικρὸν τὰ σύννεφα καὶ ἐγένετο αἰθρία καὶ ἐγένετο νύξ καὶ ἦσαν τὰ πάντα λίαν κακὰ καὶ ψυχρά!

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Ὁ κύριος Κοπρώνυμος ὁ Ναπολεοντίδης
στέμμα καὶ θρόνον ἄρχισε ὁ φίλος νὰ γυρεύῃ·
ἀλλὰ καλὰ τὴν ἔπαθε καὶ τοῦτος ὁ κασσίδης,
καὶ τώρα μέσ' στὴ φυλακὴ γλενιᾶ καὶ βασιλεύει.
Πορφύρα, ἔ; αὐλάρχας, ἔ; . . γιὰ βασιλιάς δὲν κάνεις,
καὶ ἴσως μέσ' στῆς φυλακῆς τ' Ἀνάκτορα πεθάνης

Κι' ἡ Εὐγενία ἡ γνωστὴ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι,
κι' αὐτὴ γιὰ θρόνον ἔβρίσκειται καταφαρμακωμένη,
χωρὶς τιμαὶς βασιλικαῖς ἀδύνατον νὰ ζήσῃ,
σὲ πρόστυχο νοικοκυριὸ δὲν εἶναι μαθημένη.
'Αλλὰ κι' ἡ εὐγενεὶα τῆς θαρρῶ πῶς θὰ τὴν πάθῃ,
καὶ τὰ καλὰ τῆς φυλακῆς ὀργήγορα θὰ μάθῃ.

Γεῖά σου, Γαλλία ξακουστὴ! . . 'στὰ νύχια σου ὀρθώσου,
νὰ μὴ σὲ καθβαλίσουνε οἱ τόσοι βασιληάδες.
Ξεκούμισέ τους γρήγορα ἀπὸ τὸ ἔδαφός σου,
καθὼς ξεκούμισες μὲ μιὰ καὶ τοὺς φλαροπαππάδες.
'Ας πᾶν ἄλλου βασιλεία καὶ θρόνους νὰ γυρέψουν,
ἄλλοιῶς, ἂν σὲ ζαλίζουνε, 'στὴ φυλακὴ ἄς ρέψουν.

Χωρὶς παππάδες ἀπ' τὴ μιὰ καὶ θρόνους ἀπ' τὴν ἄλλη,
τὸ νέο σου πολίτευμα ἀπειράκτο θὰ ζῆ,
καὶ στῆς Εὐρώπῃς τὰ στραβά θὰ φαίνεσαι μεγάλη,
καὶ δίχως τὸν Γαμβέτα σου καὶ δίχως τὸν Σανζῦ.
Εἰς Κοπρώνυμους Πρίγκηπας κι' εἰς ἄλλους ξεκουμπίδια,
ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ νὰ βρεθῆς καὶ πάλι εἰς τὰ ἴδια.

Αὐτὸς ὁ Ἰερώνυμος κι' ἡ φίλη Εὐγενία
ἄς πᾶνε εἰς τὸ διάβολο μὲ ὅλη τὴν τιμὴ τους.
ἄς γιαιτρευθοῦνε ἀπ' αὐτὴ τοῦ θρόνου τὴ μανίκα,
κι' ἄλλη δουλειὰ ἄς πιάσουνε νὰ βγάξουν τὸ ψωμί τους.
'Ας πᾶνε μὲ τὸν Ἀραμπῆ ἐκεῖ 'στὴν Κεϋλάνη,
ὅλοι ἐκεῖ νὰ σμιζοῦνε τῆς γῆς οἱ τζαρλατάνοι.

'Αφήνετέ μας ἀνοικτὸ κι' ἐλεύθερο ἀέρα,
χρυσὸ! Ἀθερινόπουλοι, Δέ-Κάστροι καὶ Βουρβόνοι.
'Αλλὰ γιὰ ὄνομα θεοῦ μὴ ἔλθετ' ἐδῶ πέρα,
γιατὶ ἀπὸ τὰ χέρια μας κανεῖς σας δὲν γλυτόνει.
Μὲ Φασουλίδες Πρίγκηπες ἐγέμισ' ἡ Ἀθῆνα
καὶ διαδόχους ἔχουμε σωστὴ μισὴ ντουζίνα. ,

Σουρῆς.

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ

Φίλε κύριε Γαβριηλίδη,

'Ερώτησον, σὲ παρακαλῶ, τὸν εἰσηγητὴν τῆς ὄντως
μετὰ πολλοῦ ἀττικού ἄλατος γεγραμμένης ἐκθέσεως τῆς

— Ὁ Μηνῆς εἶναι ὑψηλός, ξανθός, μὲ λεπτὸν μύστακα,
μικροὺς ὀφθαλμούς, παχέα κόκκινα χεῖλη καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ
θαλάσιος ἀήρ τὸν ἔκαμε κατκόκκινον.

— Καλά.

Καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε
γράψῃ τὸ ἐξῆς ὑστερόγραφον.

« Γ. Γ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, οὗς σᾶς
παραγγέλλω νὰ συλλάβητε, διὰ τὸ συμφέρον τῆς Πολιτείας
τοῦ Ἀγ. Μάρκου, εἶναι ταῦτα: ὁ μὲν Μηνῆς εἶναι ὑψηλός τὸ
ἀνάστημα, ξανθός, μὲ μικροὺς ὀφθαλμούς, λεπτὸν μύστακα,
ἐρυθρὰ παχέα χεῖλη, καὶ ὄλον ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον . . . »

— Τώρα εἰπέ μοι, εἶπεν ὁ Σανοῦτος πρὸς τὸν Καρτά-
την, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μούχρα τοῦλάχιστον, ἀφοῦ
δὲν ἐνθυμῆσαι τὰ τοῦ Βενδίκην.

— Ὅχι δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Καρτάτης,
ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν Βενδίκην.

— Ἀς εἶναι εἰπέ.

— Ἀλλὰ διατί μοὶ ἑμιλεῖτε οὕτως; εἶπεν ὁ Καρτάτης·
μήπως μὲ ὑποπτέετε ὅτι σᾶς κρύπτω τὴν ἀλήθειαν;

— Ὅχι, καυμένη· ἐλησμόνησα. Ἐχω πολλὰ σκοτοῦρες.
'Αλλ' εἰπέ μοι γρήγορα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ Μού-
χρα.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀφεντιά σας τὸν γνωρίζει
καλλίτερον ἐμοῦ.

— Δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Εἶναι τόσα ἔτη ἀφότου

δὲν τὸν εἶδα· εἶπε ὁ Σανοῦτος μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἔπειτα
μετὰ τόσα ἔτη θὰ μετεβλήθῃ πολύ.

Ὁ Καρτάτης ὑπηγόρευσε, καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε
εἰς τὸ ὑστερόγραφον τῆς ἐπιστολῆς του τὰ ἐξῆς.

« . . . Ὁ δὲ ἕτερος ὁ φέρων τὸ ὄνομα Βενδίκης, εἶναι
μέτριος τὸ ἀνάστημα, μελαχροινός, ἡ τρίχες τῆς κόμης του
ἤρχισαν νὰ λευκαίνωνται, καὶ φέρει βαθὺν πώγωνα, ἂν δὲν
τὸν ἐξύρισε. Εἶναι ἀφελής, ἀγροικος, σοβαρός καὶ ἔχει ἴδιον
ἦθος, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὸν εὐγνώριστον καὶ μεταξὺ μυριῶν.
'Ἐχει ἔντονον καὶ βαρὺν τόνον ἀπαγγελίας ἂν καὶ σπανίως
δμιλῆ. Εἶναι λίαν ἀτημελῶς ἐνδεδυμένος καὶ φαίνεται ὡς
'Εβραῖος ἀργυραμοιβὸς χρεωκοπήσας, ὅπερ σπάνιον, καὶ διὰ
τοῦτο ἐκπληκτικόν, ἢ ὡς βρुकόλαξ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ τά-
φου διὰ νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του, ἧς, ὡς φαίνεται, ἀπώλεσε
τὰ ἔχνη ».

Καὶ ἐνταῦθα ὁ Σανοῦτος ἐκλείσει τὴν ἐπιστολὴν.

— Ὑπαγε τώρα, εἶπεν πρὸς τὸν Καρτάτην.

Ὁ Καρτάτης ἀνεχώρησεν ἤδη λίαν δρομαίως. Διότι
διελογίζετο ὅτι εἶχε καὶ ἄλλον κύριον.

— Μαῦρε, εἶπεν ὁ Σανοῦτος, ἂν ἔφθασεν ὁ γραμματοκο-
μιστὴς τῆς Κανκιλίας, εἰπέτω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Μαῦρος ὑπήκουσε καὶ ὁ γραμματοκομιστὴς ἐνεφανίσθη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.